

N:o 122.

Af Herr **Olof Nilsson** från Westerbottens län: Om ändring för
uppgifna undantagsfall af lagens stadganden i 1 och 2
§§ Utsöknings-balken.

Då undsättningsmedlen till sin natur äro ett fattigunderstöd, fastän i
låneform, till hjälpbehöfvande i hårda tider,

då desamma följaktligen utgöra Kronans fordran hos enskilda, fastän
återbetalningen ansvaras af och indrifningen besörjes af kommunerna,

då de undsättningstagare, som icke godvilligt inbetala det erhållna
lånet, utan måste dertill lagligen förmås, alltid äro sådana, hvilka af fattig-
dom och nöd tvingas att i det längsta söka undkomma medlens utgif-
vande,

då sålunda i afseende på fordringar af denna natur ett annat och
för den betalningsskyldige mindre kostsamt indrifningssätt bör kunna be-
redas än som eger rum i hänsigt till enskilda fordringar, så vågar jag vörd-
samt tro, att hvarje förslag, som söker bereda möjligaste lindring åt de
betalningsskyldige, utan att äfventyra något af erforderlig säkerhet, skall
af Riksdagen med välvilja omfattas; i sammanhang hvarmed ock till allmänt
bästa jag alltså vågar vördsamt föreslå:

det ville Riksdagen hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om
utfärdande af en författning, hvarigenom såsom ett undantag från
lagens föreskrifter i 2 Kapitlet 1 och 2 §§ Utsöknings-balken stad-
gas som följer:

»I utsökningsmål, der fråga är om fordringsanspråk, som härleda sig från försträckningar af undsättningsmedel och styrkas med ordentlig af inom kommunen tillsatt myndighet för utlåningslängd eller annan behörig fordringshandling, ege Konungens Befallningshafvande magt genom en för alla med lagsökningen afsedde gäldenärer gemensam resolution förständiga vederbörande underexsekutor att, i händelse gäldenären, då sökandens påstående, enligt hvad i 2 Kap. 1 § Utsöknings-balken sägs, var der honom delgifvet, icke bestrider riktigheten af krafvet eller deremot något invänder, uttaga beloppet jemte af Konungens Befallningshafvande bestämd ränta och kostnadsersättning samt sökanden detta tillhandahålla; dock att utmätning, enligt så beskafadt beslut, ej må verkställas, innan utmätningsförrättaren tagit skriftligt bevis, det gäldenär emot krafvet ej gör invändning, antingen af gäldenären sjelf, eller, derest han ej är skrifkundig eller vill beviset meddela, af två ojäfvige män.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 25 Januari 1869.

Olof Nilsson,

från Westerbottens län.

Häruti instämma: *L. J. Fahlander och Gustaf Høeggström.*